

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 45/2022
05.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Верослав Гарић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова Београд – Одред жандармерије у Краљеву, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву, ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1453/17 од 11.07.2017. године, у седници одржаној 05.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1453/17 од 11.07.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1453/17 од 11.07.2017. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 983/16 од 27.01.2017. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да за тужиоца РФ ПИО уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања за период од 01.06.2009. године до 31.12.2011. године на основице додатка на плату по месечним износима наведеним у том ставу изреке. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 39.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1453/17 од 11.07.2017. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 983/16 од 27.01.2017. године у првом ставу изреке. Другим ставом изреке укинута је решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке пресуде Основног суда у Краљеву П1 983/16 од 27.01.2017. године и предмет у том делу враћен истом суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1.

Закона о парничном поступку учињених пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 2393/18 од 17.10.2018. године, првим ставом изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1453/17 од 11.07.2017. године, као изузетно дозвољеној. Другим ставом изреке, укинуте су пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1453/17 од 11.07.2017. године и пресуда Основног суда у Краљеву П1 983/16 од 27.01.2017. године и тужба је одбачена.

Одлуком Уставног суда Уж 1122/19 од 21.12.2022. године, првом тачком изреке, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 2393/18 од 17.10.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Тачком 2. изреке поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 2393/18 од 17.10.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1453/17 од 11.07.2017. године. Тачком 3. изреке одбачен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду трошкова поступка пред Уставним судом.

У конкретном случају, предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да на основице додатка на плату по основу нередовности у раду, чија је висина утврђена правноснажном и извршном пресудом Основног суда у Краљеву П1 870/12 од 12.10.2015. године, уплати законом предвиђене доприносе Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлука о праву тужиоца да потражује од тужене уплату доприноса не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужена није уз ревизијску одлуку доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој правној ствари.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11... 18/20), Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 05.07.2016. године, а предмет спора је захтев да се обавезе тужена да у корист тужиоца уплати доприносе на основице додатка на плату по основу нередовности у раду (правноснажном и извршном

пресудом досуђен је износ од 216.308,01 динара), што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља износ испод 40.000 евра.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић